

Someone handed me another glass of champagne and someone else lit a cigarette that had been dangling from my lips for the past half hour and what I found myself thinking less and less was 'But maybe I'm right and they're wrong' because I was yielding, yielding.

(BRET EASTON ELLIS, *Glamorama*)

'Who the fuck! Who – the – fuck?' Valérie slaat Bobo's hand uit haar haren. Ze draait zich om en een golf champagne slaat over de rand van haar glas en iedereen begint te lachen. Ze geeft Bobo een klapje in zijn gezicht.

'Naughty boy. Blijf van mijn haar af. Dat heeft vanmiddag honderd knotsen gekost.'

'Chez Alain?' vraagt Kim.

'Nee, nee, veel te ouderwets – Rules of Attraction, de kapper van Els Pynoo.'

'Great', zegt Kim en ze neemt een trekje van haar sigaret en blaast de rook door haar neusgaten naar buiten.

Het is nog vroeg, nauwelijks middernacht, maar de zalen zitten al vol en buiten, aan de ingang, worden de deuren gesloten om de brandveiligheid niet in het gedrang te brengen.

'Een ideale avond voor een aanslag', zegt Laurens en het lijkt alsof hij de gedachte zelf begint te geloven door ze uit te spreken: hij kijkt in het rond, en voelt met zijn vingertoppen aan de stoppels van zijn baard. Al het haar op zijn lichaam is gemillimeterd, alsof hij met zijn hele lijf herstelt van een zware kater. Laurens is volledig in het zwart gekleed – iets uit de nieuwe collectie van Véronique Branquinho – en de stoppels op zijn schedel en in zijn nek en op zijn wangen kleuren mooi bij zijn turtleneck en worden weerspiegeld in de glazen van zijn bril – een zwaar zwart montuur van Armani. Hij ziet een man die hij ervan verdenkt moslim te zijn en drinkt zijn schrik weg met een nieuwe slok gin fizz.

'It's only called paranoia if you can't prove it', zegt hij nauwelijks hoorbaar boven de muziek. Bobo kijkt hem vreemd aan, alsof hij het niet begrepen heeft maar toch ook zonder dat hij om uitleg vraagt.

Kim kijkt naar Olivier en Chloë, die wat afzijdig staan te fluisteren en elkaar champagne voederen. Wat een gedoe, denkt ze. Aftellen hoe lang die twee het nog bij elkaar uithouden. En dat elastiekje waarmee Olivier zijn haren bij elkaar houdt tot een paardenstaart – zo ongelooflijk cheap! Zijn T-shirt is ook nogal passé – een groene Bikkembergs van een paar jaar oud – wie wil er nu nog kleren van die verwijfde Bikkembergs dragen sinds die allerlei voetballers liet paraderen in zijn show, en sinds die – geil op de camera (als Bobo na een bak bier) – wekelijks op de televisie komt. Ze ziet Bobo nog altijd Valérie's haar vingeren – that joke isn't funny anymore – en beseft dat ze daar niets tegen in kan brengen: zij en Bobo zijn sinds twee dagen opnieuw uit elkaar. Ze weet niet of ze daar treurig of blij om moet zijn, en ach, wat doet het er ook toe hier vanavond. De Beursschouwburg wordt niet elke dag met een gratis feest van tien dagen en tien nachten voor open verklaard. Ze kijkt naar boven, naar de neonlampen en gaat met haar vingers over de felrode muur waartegen ze geleund staat. Laurens ziet dit en maakt zich klaar om haar toe te spreken. O God, denkt Kim, niet weer een lesje van die pas afgestudeerde architect, en ze lacht hem uitnodigend toe, haar altijd natte lippen een beetje vooruitgestoken. Ze vraagt zich af: is hij homo?

'Wat hier zo goed aan is,' zegt Laurens, 'is dat de kwaliteiten van het werk van Corbu zodanig uitgepuurd en geherinterpreteerd worden, dat we hier te maken hebben met een modernisme dat voor het eerst klaar is voor de eenentwintigste eeuw. Ik vind het een unheimische kracht hebben die je zelden ziet, maar tegelijkertijd heb ik zo iets van: dit is nu, weet je wel, ik leef nu.'

Hij sluit langzaam zijn ogen, maar deze beweging duurt langer dan het gesloten zijn zelf, want hij opent ze onmiddellijk weer.

'He's definitely gay', denkt Kim en ze laat haar ogen dwalen over de details, de doorzichten en de plekjes die Laurens haar aanwijst. Ze knikt, nipt van haar glas champagne, knikt opnieuw en lacht hem beminlijk toe alsof hij een grapje gemaakt heeft.

Een televisieploeg wurmt zich naar binnen en de gesprekken tussen de zes vrienden vallen stil. Een meisje houdt een microfoon onder de neus van een volledig in het zwart geklede man (outfit van Aesthetic Terrorists? Marc Jacobs?) en begint hem te interviewen. Het haar van de man is vooraan en bovenaan erg kort maar achteraan, in zijn nek, ligt het tot een dik tapijt opgestapeld.